

endvidere den, som det forekommer mig, i mangfoldige Tilfælde urimelige og, jeg troer, vor Forretningsførelse her i Landet ofte meget besværende Portofrihed søges afløst, ligesom en fuldstændig Sikkerhed for Postvæsenets Befordring af Pengebreve vil blive bevirket derved, at den tidligere Bærdiporto for disse agtes forandret til en Assurancepræmie. Jeg skal i Forbindelse hermed endnu fremhæve, at den Grundtante, som var den ledende ved Postreformen i 1851, nemlig at Postvæsenet ikke var nogen Bessatningsgjenstand, men at det var et Middele til at fremme baade Statens Vel og Befolkningens Oplysning, ogsaa har været den ledende ved den nu foreslaaede Reform, uden at det dog vistnok paa nogen Maade kan siges, at det fiscale Hensyn er tabt af Sigte ved samme. I saa Henseende er det jo af Betydning, at Tiltiden til, at der kan foregaae betydelige Læremæssigheder, uden at Statens Indtægter derved formindskes, jo ikke er bleven skuffet ved de tidligere foretagne Reforme. Da Reformen i 1851 blev gennemført, blev det saaledes oplyst, at Antallet af de Breve, som forsendtes, da beløb sig til omtrent 1,800,000, samt at Portoindtægten deraf var cirka 187,000 Rd. — jeg nævner kun runde Tal — medens det af det Finantslovsforflag, som sidst er forelagt Rigsdagen, vil sees, at Indtægten af Breve nu er calculeret til 598,000 Rd., og at deres Antal er steget til henimod 11 Millioner. Men da det saaledes har viist sig, at de sunde og rigtige Principer, der ere lagte til Grund for Postreformen, have kunnet gennemføres uden Tab, hvad jeg ligeledes er overbevist om vil blive Tilfældet med, hvad der nu er foreslaaet med Hensyn til Pakkeposten, saa haaber jeg, at den høie Regjering ogsaa vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, at lignende sunde og rigtige Principer gjøres gjældende med Hensyn til Befordringen af Personer, og navnlig med Hensyn til Tarterne for Personbefordringen paa Jernbanerne. Vi ere allerede komne et Skridt fremad i saa Henseende ved Tærtbestemmelserne for den jydskke Jernbane, men jeg haaber, at man vil gaae endnu nogle Skridt videre med Hensyn til Personbefordringen.

Af de enkelte Punkter i Lovforslaget,

hvorom jeg nærmest vil tillade mig nogle Uttringer, er den i Lovforslaget opstillede Eneret den første. Jeg erkjender, at en Eneret for Postvæsenet med Hensyn til Brevbefordringen er nødvendig og billig, men paa den anden Side troer jeg, at, jo lavere man sætter Brevposttarten, desto mindre Fare er der ogsaa for, at der skal blive gjort betydelige Indgreb i denne Eneret fra Privates Side. Jeg erkjender, som sagt, at en Eneret i Principet er nødvendig, og det navnlig fordi en Deel af vore Jernbaner, der jo ere et af de vigtigste Befordringsmidler for Breve, ligesom ogsaa Dampskibene er i private Hænder, og fordi der altsaa igjennem de private Giere af disse Befordringsmidler ellers vilde kunne gjøres meget stærke Indgreb i Postvæsenets Brevbefordring. Men jeg troer paa den anden Side, at man ikke bør være meget nøieregnende med Hensyn til Undtagelser fra denne Eneret. I den hidtil gjældende Postlov var Eneretten med Hensyn til Breve nu indskrænket til foreslede Breve. I nærværende Lovforslags § 1 nævnes derimod løse Breve. Jeg antager vel at der ved Udtrykket „løse Breve“ som betingende Eneretten kun skal forståes saadanne Breve, der ere forseglede eller paa anden Maade lukkede. . . (Dirik: det staaer der!) . . ., og jeg seer meget godt, at der et Par Gange omtales Forsegling eller andet Lukke, men, naar ærede Medlemmer ville lægge Mærke til, at der efter Ordene „løse Breve“ og „Adressebreve“ i § 1 er indskudt Ordene: „skrevne eller ved Skrift udfyldte trykte Sager af enhver Art og Vægt og Pengerepræsentativer“, og at der saa først derefter følger de Ord „naar Gjenstandene sendes under Forsegling eller andet Lukke“, saa ville De vistnok indrømme, at just Brugen af dette Udtryk „Gjenstandene“ kan gjøre det tvivlsomt, om Forordringen om Forsegling eller andet Lukke gaaer paa Andet end paa de „skrevne eller ved Skrift udfyldte trykte Sager“ og paa „Pengerepræsentativer“, eller om den tillige gaaer paa „løse Breve“. Smidstid synes det ganske vist klart at fremgaae af Motiverne, at Betingelsen for Eneretten med Hensyn til Breve skal være, at de ere forseglede eller lukkede, og jeg finder — jeg gjentager det — ikke